

RACHEL CAINEOVÁ

ČO AK JE VÁŠ MANŽEL SÉRIOVÝ VRAH?

JAZERO STILLHOUSE

AKTUELL

Rachel Caineová
Jazero Stillhouse

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Rachel Caine: Jazero Stillhouse

Z anglického originálu *Stillhouse Lake*, ktorý vydalo vydavateľstvo Thomas & Mercer, Seattle, Washington, USA.

Copyright © 2017 by Rachel Caine LLC

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Translation © Vladislav Gális 2020

Cover design © Shasti O'Leary-Soudant

Redakčne upravila: Katarína Vilhanová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba
Tlač: CPI Moravia Books s.r.o., Pohořelice, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2020

ISBN 978-80-89873-11-1

RACHEL CAINEOVÁ

JAZERO STILLHOUSE

ČO AK JE VÁŠ MANŽEL SÉRIOVÝ VRAH?

AKTUELL

Venujem Lucienne, ktorá hneď uverila.

Prológ

Gina Royalová
Wichita, Kansas

Gina sa nikdy nespýtala na garáž.

Tá myšlienka jej potom celé roky noc čo noc nedala spať a rozhorúčene jej pulzovala na viečkach. *Mala som sa spýtať. Mala som to vedieť.* Ale nikdy sa nespýtala, nevedela – a to ju napokon zničilo.

Za normálnych okolností by o tretej popoludní bola doma, ale manžel zavolať, že musí zostať dlhšie v práci, a tak jej pribudla povinnosť ísť do školy po Bradyho a Lily. Vôbec jej to neprekážalo – ešte stále mala dosť času poupratovať dom a pustiť sa do prípravy večere. Bol zlatý, milo sa ospravedlňoval, že jej takto narušil program. Mel dokázal byť ten najlepší, najšarmantnejší muž a Gina sa rozhodla, že sa mu za to odvdáči. Na večeru bude jeho obľúbené jedlo: pečienka na cibulke a k tomu fľaška vína pinot noir, ktorú už vyložila na drez. Potom si doprajú rodinný večer, film na gauči s deťmi. Možno ten nový o superhrdinoch, ktorého sa decká tak dožadovali, hoci Mel dával veľký pozor na to, čo pozerajú. Lily sa z boku pritúli k Gine ako taký teplý batôžtek a Brady skončí rozpleštený ockovi na kolenách a s hlavou na bočnej opierke gauča. Určite to nebolo pohodlné, ale u Mela bol čas strávený s rodinou na prvom mieste. No, vlastne nie. Na druhom, po stolárčine. Gina dúfala, že dnes večer nepôjde nič majstrováť do dielne.

Normálny život. Pohodový život. Samozrejme, nie dokonalý. Nikto predsa nemá dokonalé manželstvo. Ale Gina bola spokojná, aspoň väčšinou.

Z domu odbehla len na polhodinu, akurát čo sa odviezla do školy, vyzdvihla deti a ponáhľala sa s nimi naspäť. Keď zahla za roh a uvidela blikajúce svetlá na ich ulici, najprv si pomyslela: *Preboha, čo ak niekomu horí dom?* Poriadne ju to vystrašilo, no hneď v nasledujúcej sekunde si sebecky povedala: *Uf, budem meškať s večerou.* Maličkosť, ale rozčúlila ju.

Ulica bola úplne uzavretá. Za zátarasami Gina napočítala tri policajné autá, ich blikajúce majáky zalievali takmer rovnaké rodinné domy svetlom červeným ako krv a modrým ako sinky. Ďalej na ulici stáli vedľa seba sanitka a hasičské auto, podľa všetkého nečinné.

„Mami?“ To sa zo zadného sedadla ozval sedemročný Brady. „Mami, čo sa stalo? To je náš dom?“ V hlase mal vzrušenie. „Hori?“

Gina spomalila a pokúšala sa pochopiť scénu, ktorú mala pred sebou: rozrytý trávnik, podupaný záhon kosatcov, pováľané kríky. Dobité torzo poštovej schránky ležalo napoly v kanáli.

Ich schránka. Ich trávnik. Ich dom.

Na konci tej skazonosnej trasy trónilo hnedočervené SUV, z motora ešte stále syčala para. Kapota trčala napoly zavrtaná do prednej tehlovej steny ich garáže – Melovej dielne – a auto sa opito opieralo o hromadu trosiek, pôvodne súčasť ich pevného tehlového domu. Gina vždy vnímala ich dom ako veľmi kompaktný, solídny, normálny. Hĺba tehál a polámaného sadrokartónu pred ním pôsobila obscénne. Hovorila o zraniteľnosti.

Predstavila si dráhu toho hnedočerveného auta, ako asi preskočilo obrubník, zrútilo schránku, preklučkovalo cez predzáhradku a nabúrало do garáže. Až keď túto predstavu zahнала, dupla na brzdu vlastného auta – tak prudko, že to myknutie pocítila až v chrbtici.

„Mama!“ skríkol jej Brady takmer do ucha a Gina inštinktívne zdvihla ruku, aby ho utíšila. Desiatročná Lily na sedadle spolujazdca si vytiahla z uší slúchadlá a naklonila sa dopredu. Keď videla, čo sa porobilo s ich domom, pootvorila pery, ale nič nepovedala. Od šoku vytreštila oči.

„Pardon,“ ospravedlnila sa Gina, takmer si ani nevedomovala, čo hovorí. „Niečo sa stalo, miláčik. Lily? Nie je ti zle?“

„Čo sa deje?“ spýtala sa Lily.

„Nie je ti zle?“

„Som v pohode! Čo sa deje?“

Gina neodpovedala. Pozornosť zase upriamila na dom. Pri pohľade na tie škody sa cítila nahá a zraniteľná. Domov jej vždy pripadal bezpečný, takmer ako pevnosť, a teraz sa v ňom zjavila trhlina. Ukázalo sa, že tá bezpečnosť bola lož, o nič silnejšia než tehly, drevo a sadrokartón.

Na ulicu sa vyhrnuli susedia, aby mohli zízať a klebetiť, a tým to bolo všetko ešte horšie. Dokonca aj stará pani Millsonová, učiteľka na dôchodku, ktorá málokedy vychádzala z domu. Bola to miestna klebetnica, nahlas špekulovala o súkromnom živote každého, na koho dovidela. Mala na sebe ošúchaný župan, sťažka sa opierala o chodúľku a stála pri nej jej opatrovateľka. Obidve sa tvárili fascinovane.

Vedľa Gininho auta zastal policajt, Gina rýchlo stiahla okno a ospravedlňujúco sa naňho usmiala.

„Dobrý deň,“ povedala. „To esúvečko vrazilo do môjho domu. Môžem tu zaparkovať? Potrebujem obzrieť škody a zavolať manželovi. To je strašné! Dúfam, že šofér sa nejako vážne nezranil... Bol opitý? Táto zákruta je nebezpečná.“

Počas jej slov sa policajtov výraz zmenil z prázdneho na sústredený. Vôbec nechápala prečo, ale vedela, že to nie je dobré. „Toto je váš dom?“

„Áno.“

„Ako sa voláte?“

„Royalová. Gina Royalová. Mohla by som...“

Policajt cúvol a položil dľaň na rukoväť pištole. „Vypnite motor, prosím,“ vyzval ju a mávol na ďalšieho policajta, ktorý rýchlo pribehol. „Zavolaj detektívku. Rýchlo!“

Gina si oblizla pery. „Prepáčte, možno ste nepochopili...“

„Okamžite vypnite motor.“ Tentoraz to bol prísny rozkaz. Prepla automatickú prevodovku do parkovacieho režimu a otočila kľúčikom. Motor stíchl a Gina počula trkotanie zvedavých divákov, ktorí sa zhromažďovali na chodníku na opačnej strane ulice. „Položte ruky na volant. Žiadne prudké pohyby. Máte v aute nejaké zbrane?“

„Samozrejme, že nie. Veziem predsa deti!“

Nezdvihol ruku z pištole a Gina pocítila nával hnevu. *Toto je smiešne. S niekým si nás splietli. Ja som nič nespravila!*

„Pani, spýtam sa vás ešte raz. Máte nejaké zbrane?“ Drsný tón jeho hlasu zarazil jej rozhorčenie a nahradil ho chladnou panikou. Na okamih onemela.

Napokon sa jej zo seba podarilo dostať: „Nie! Nemám nijaké zbrane. Nič také.“

„Čo sa stalo, mama?“ spýtal sa Brady, v hlase mal úľak. „Prečo sa ten policajt na nás tak hnevá?“

„Nič sa nestalo, miláčik. Všetko bude v poriadku.“ *Nedvíhaj ruky z volantu, nedvíhaj ruky z volantu...* Zúfalo túžila objat' syna, ale neodvážila sa. Bolo jej jasné, že Brady neverí falošnej sebaistote jej hlasu. Sama jej neverila. „Len sed', dobre? Nehýb sa. Ani jeden sa nepohnite.“

Lily vytriešala oči na policajta pred autom. „Bude na nás strieľať, mama? Zastreli nás?“ Všetci už totiž videli videá, ako policajti niekoho zabili, obyčajných nevinných ľudí, ktorí urobili nesprávny pohyb, povedali nesprávnu vetu, ocitli sa v nesprávnom čase na nesprávnom mieste. A teraz si živo predstavila, ako sa to odohráva... ako jej deti umierajú a ona tomu nemôže nijako zabrániť. Blikanie prenikavých svetiel, výkriky, tma.

„Samozrejme, že na teba nebude strieľať. Miláčik, prosím, nehýb sa!“ Obrátila sa naspäť k policajtovi a povedala: „Vystrašili ste ich. Ja vôbec netuším, o čo tu ide!“

Popri zátarase aj popri policajtovi prešla žena so zlatým policajným odznakom na krku a zamierila priamo k Gininmu oknu. Mala unavenú tvár a pochmúrne tmavé oči a okamžite zhodnotila situáciu. „Pani Royalová? Gina Royalová?“

„Áno.“

„Ste manželka Melvina Royaľa?“ Neznášal, keď ho niekto volal Melvin. Vždy chcel byť iba Mel, ale Gine sa nezdalo, že teraz je vhodný čas ženu opravovať, a tak len prikývla. „Som detektívka Salazarová. Prosím, vystúpte z auta. Tak, aby sme vám videli na ruky.“

„Moje deti...“

„Zatiaľ môžu zostať v aute. Postaráme sa o ne. Prosím, vystúpte.“

„Preboha, čo sa stalo? To je náš dom. Toto nie je normálne. To my sme tu obeť!“ Strach – o seba, o deti – ju tlačil do iracionálnosti

a vo vlastnom hlase začula zvláštny tón, ktorý ju samu prekvapil. Vyzerala divne, pôsobila načisto vyvedená z miery, presne ako tí zmätení ľudia v správach, ktorí v nej vždy vyvolávali ľútosť, ale aj opovrhnutie. *V krízových situáciách sa predsa takto nikdy nesprávam.* Ako často si to o sebe myslela? A predsa teraz vytvárala celkom nesprávny dojem. Presne ako tí nešťastníci v televízii. V hrudi sa jej ako motýľ trepotala panika a nedokázala dýchať pravidelne. Bolo toho na ňu priveľa a odohrávalo sa to príliš rýchlo.

„Obef. Samozrejme.“ Detektívka otvorila dvere. „Vystúpte.“ Tentoraz už žiadne prosím. Policajt, ktorý zavolał detektívku, cúvol, ale s rukou stále na pištoli. Prečo sa k nej takto správajú, prečo k nej pristupujú ako k nejakému zločincovi? *Toto je len omyl. Strašný, hlúpy omyl!* Inštinktívne stiahla po kabelke, ale Salazarová jej ju hneď zobrala a podala policajtovi. „Položte ruky na kapotu, pani Royalová.“

„Prečo? Nechápem, čo to...“

Detektívka Salazarová jej nedala šancu dohovoriť. Zvrtla ju a posotila dopredu k autu. Gina sa zachytila rukami o rozhorúčený kov kapoty. Ako keby sa dotkla horáka, ale neodvážila sa odtiahnuť. Krútila sa jej hlava. Toto je omyl. Nejaký strašný omyl a o chvíľu sa jej ospravedlnia a ona im veľkodušne odpustí, že sa správali tak hrubo, zasmejú sa a ona ich pozve na ľadový čaj... možno jej zostalo ešte trochu z tých citrónových sušienok, ak ich teda Mel nedojedol – zbožňoval citrónové sušienky...

Zhíkla, keď pocítila Salazarovej ruky, ako jej neosobne prechádzajú po miestach, ktorých sa policajtká nemala právo dotýkať. Gina sa pokúsila vzoprieť, ale detektívka ju silno sotila naspäť. „Pani Royalová! Nezhoršujte to! Dobre ma počúvajte. Zatykam vás. Máte právo mlčať...“

„Čože? Toto je predsa môj dom! To auto vrazilo do môjho domu!“ Svedkami toho poníženia boli jej syn a dcéra. Zízali na ňu všetci susedia. Niektorí vytiahli mobily. Fotili. Nahrávali. Odosielali túto strašnú potupu na internet, aby sa jej znudení ľudia na celom svete mohli vysmievať, a neskôr už bude jedno, že to všetko bol omyl, všakže? Internet všetko uchová. Sama to vždy pripomínala Lily.

Salazarová ďalej rozprávala, vysvetľovala jej, aké má práva, ale Gina to v tejto chvíli nechápala a napokon sa prestala vzpierať,

nemykla sa, ani keď jej detektívka stiahla ruky za chrbát. Načisto ju to ochromilo.

Kovové putá ju na vlhkej pokožke plesli ako facka a v hlave pocítila zvláštny prenikavý bzukot. Pot jej stekal po tvári a krku, ale všetko vnímala ako keby z odstupu. Z dialky. *Toto nie je pravda. Toto nemôže byť pravda. Zavolám Melovi. Mel to vysvetlí a všetci sa na tom dobre zasmejeme.* Nešlo jej do hlavy, ako sa v priebehu minúty dostala od normálneho života k... k tomuto.

Brady vrieskal a pokúšal sa dostať von z auta, ale policajť ho držal dnu. Lily pôsobila tak šokovane a vystrašene, akoby sa nedokázala pohnúť. Gina sa na nich zadívala a povedala prekvapujúco racionálnym hlasom: „Brady. Lily. Nebojte sa. Všetko dobre dopadne. Len urobte, čo vám povedia. Poslúchnite. Mne nič nie je. Je to všetko omyl, jasné? Všetko dobre dopadne.“ Salazarová jej bolestivo stisla rameno a Gina k nej obrátila hlavu. „Prosím vás! Neviem, čo si myslíte, ale ja som nič neurobila! Prosím, postarajte sa o moje deti!“

„Postarám sa o ne,“ odvetila Salazarová nečakane láskavo. „Ale vy musíte ísť so mnou, Gina.“

„Toto... myslíte si, že toto som spravila ja? Že som nabúrala do nášho domu? Ja som to nebola! Nie som opitá, hádam si nemyslíte...“ Zmlkla, lebo uvidela, ako na lôžku pri sanitke sedí nejaký muž a dýcha cez kyslíkovú masku. Zdravotník mu ošetroval ranu na hlave a neďaleko stál policajť. „To je on? To je šofér? Je opitý?“

„Áno,“ odvetila Salazarová. „Bola to len nešťastná náhoda, ak sa dá šoférovanie pod vplyvom alkoholu nazvať náhodou. Opitý sadol za volant, zle odbočil – tvrdí, že sa chcel vrátiť na diaľnicu – a príliš prudko vybral zákrutu. Napokon skončil s predkom auta vo vašej garáži.“

„Ale...“ Gina bola zmätená. Absolútne, totálne mimo. „Ale keď ho máte, tak prečo...“

„Chodievate niekedy do garáže, pani Royalová?“

„No... nechodím tam. Nie, manžel si ju prerobil na dielňu. A pred dverami, ktoré vedú z garáže do kuchyne, máme skriňu. Manžel chodieval do garáže bočnými dverami.“

„Takže zadná brána sa nedá zdvihnúť? Už v garáži neparkujete?“

„Nie, vybral z tej brány motor, dnu sa dá dostať len cez bočné dvere. Máme tu prístrešok, takže nepotrebujem garáž... Počúvajte, o čo tu ide? Čo sa deje?“

Salazarová na ňu uprela pohľad. Tentoraz nie nahnevanej. Naopak, pôsobil takmer zmierlivo. Takmer. „Niečo vám ukážem a potrebujem, aby ste mi to vysvetlili, dobre?“

Odviedla Ginu popri zátarase po chodníku, kde sa čierne stopy pneumatík skrúcali do bahnitých jarkov v záhrade, až tam, kde zadok SUV obscénne trčal z hromady červených tehál a sutiny. Na tejto stene pôvodne určite visel držiak s Melvinovými nástrojmi. Uvidela ohnutú pílkou pomiešanú s kriedovým sadrokartónovým prachom a v prvej chvíli si len pomyslela: *Bude sa strašne hnevať, neviem, ako mu to celé vysvetlím.* Mel svoju dielňu miloval. Bola to jeho svätýňa.

Potom Salazarová povedala: „Bola by som rada, keby ste mi vysvetlili, čo tu robí ona.“

Ukázala prstom.

Gina pozrela ponad strechu SUV a uvidela nahú bábiku v životnej veľkosti, ktorá visela z háku v strede garáže. Bolo to také bizarné, že div nevyprskla do smiechu – tá figurína tam nepasovala. Visela za drôtenú slučku na krku, ruky a nohy mala ochabnuté, dokonca ani nemala bábikovsky dokonalé proporcie, bola nejaká poškodená, zvláštne zafarbená... A prečo by niekto namaloval bábike tvár takou odpornou purpurovočiernou, zodral z nej kusu kože, oči jej vyrobil červené, vypučené a zizajúce, jazyk vyčnievajúci z opuchnutých pier...

Vtedy si to odrazu uvedomila.

To nie je bábika.

A hoci to vôbec nemala v úmysle, začala vrieskať a nedokázala sa utíšiť.

1

Gwen Proctorová
O štyri roky neskôr
Jazero Stillhouse, Tennessee

„Začnite.“

Zhlboka sa nadýchnem vzduchu, ktorý páchne spáleným pušným prachom a starým potom, zaujmem postoj, zamierim a stlačím spúšť. Udržiavam rovnováhu pri spätnom náraze. Niektorí ľudia pri každom výstrele mimovoľne žmurknú – ja som zistila, že to nerobím. Nie je to výsledok tréningu, len čistá biológia, ale vďaka tomu mám pocit, že všetko oveľa viac kontrolujem. Som za tú výhodu vďačná.

Ťažká a mocná tristopäťdesiatsedmička rachoce a myká sa, vysela mi do tela známe nárazy, ja sa však nesústredujem na hluk ani na tlak. Vnímam len cieľ na konci strelnice. Keby ma vyrušoval hluk, tak by mi ten ustavičný rachot ďalších strelcov – mužov, žien a dokonca aj niekoľkých tínedžerov na iných stanovištiach – dávno pokazil mušku. Neprestajné dunenie streľby, hoci ju tlmia hrubé slúchadlá, znie ako mimoriadne silná búrka.

Vystrielam všetky náboje, uvoľním bubienok, vysypem prázdne nábojnice a položím revolver na pult s otvoreným bubienkom a hlavňou obrátenou smerom k terču. Potom si zložím ochranné okuliare.

„Hotovo.“

Zozadu sa ozve inštruktorov hlas: „Cúvnite, prosím.“ Poslúchnem. Zdvihne a skontroluje zbraň, prikývne a stlačí gombík,

ktorým sa priblíži terč. „Bezpečnosť máte na výbornú.“ Hovorí hlasno, aby ho bolo počuť aj v hluku a cez slúchadlá, ktoré máme obaja na ušiach. Je už trochu zachrípnutý – väčšinu dňa musí kričať.

„Dúfam, že to bude platiť aj o presnosti,“ zakričím odpoveď.

Už teraz však viem, že je to tak. Vidím to ešte skôr, než sa papierový terč ocitne v polovici cesty. Prázdne dierky sa chvejú, všetky v úzkom červenom kruhu.

„Pekne v strede,“ povie inštruktor a ukáže mi vztýčené palce. „Do smrtiacej zóny. Výborne, pani Proctorová.“

„Ďakujem, že som to pri vás tak bezbolestne zvládla,“ odvetím. Cúvne a urobí mi miesto, ja zavriem bubienok a vložím zbraň do puzdra na zips. Je v bezpečí.

„Vaše výsledky pošleme štátnemu úradu, aby ste čím skôr dostali povolenie.“ Inštruktor je mladý muž s krátkym strihom vlasov, bývalý vojak. Má jemný, neostrý prízvuk, a hoci je jednoznačne južanský, nepočuť v ňom ostrejšie tóny, ako je zvykom tu v Tennessee... asi bude skôr z Georgie. Milý mládenec, minimálne o desať rokov mladší, než je veková hranica, pri akej by som uvažovala o chodení. Keby som s niekým chcela chodiť. Bez výnimky je zdvorilý. Vždy som preňho pani Proctorová.

Podá mi ruku a ja mu opätujem úsmev. „Tak dovidenia nabudúce, Javi.“ Výhoda môjho veku a pohlavia. Zvykla som si oslovovať ho krstným menom. Celý prvý mesiac som ho oslovovala pán Esparza, až kým ma jemne neopravil.

„Dovidenia...“ Niečo ho zaujme a jeho uvoľnenosť sa náhle zmení na sústredenosť. Pozrie na rad stanovišť a skríkne: „Zastaviť paľbu! Zastaviť paľbu!“

Všetky nervy sa mi rozvibrujú od adrenalínu. Znehybniem a bleskovo hodnotím situáciu, tento poplach sa však netýka mňa. Rachot na strelnici postupne tichne, ľudia skláňajú zbrane, každý strelec pripaží a Javi prejde o štyri stanovišťa ďalej. Je tam zavalitý muž s poloautomatickou pištoľou. Javi mu prikáže, aby zo zbrane vybral náboje a odstúpil.

„Čo som spravil?“ spýta sa muž podráždene.

Vezmem si puzdro a s rozochvenými nervami zamierim k dverám, no kráčam pomaly. Je mi totiž jasné, že muž Javiho

neposlúchol – rozhodol sa vzdorovať. To nie je dobrý nápad. Javimu zmeravie tvár a s ňou sa zmení aj jeho reč tela.

„Vyberte zo zbrane náboje a položte ju na pult. Rýchlo.“

„Prečo? Viem, čo robím, jasné? Strieľam už celé roky!“

„Videl som, ako ste nabitú zbraň obrátili smerom k ďalšiemu strelcovi. Poznáte pravidlá. Hlaveň musí byť vždy obrátená k terču. A teraz z nej vyberte náboje a položte ju. Ak neposlúchnete, vyhodím vás zo strelnice a zavolám políciu. Rozumiete?“

Usmievavý a pokojný Javier Esparza sa úplne zmenil, jeho príkazy dunia ako granáty. Muž sa mocije s pištoľou, vytiahne zásobník a šmarí pištoľ na pult. Všimnem si, že hlavneň stále nie je obrátená k terču.

Javiho hlas je znovu jasný a jemný. „Povedal som vám, aby ste vybrali náboje.“

„Veď som to spravil!“

„Odstúpte.“

Muž sa díva a Javi vezme do rúk pištoľ, vyklopí zo záveru posledný náboj a vyloží ho na pult vedľa zásobníka. „Pre takéto chyby zomierajú ľudia. Ak sa neviete naučiť správne vybrať náboje zo zbrane, musíte si nájsť inú strelnicu,“ povie. „Ak odmietate dodržiavať inštruktorove pokyny, prihláste sa do inej strelnice. Vlastne, čo keby ste si ju rovno našli? Tu jednoznačne ohrozujete samého seba aj všetkých ostatných, keď ignorujete bezpečnostné pravidlá. Rozumiete?“

Mužovi navrie tvár, ktorá už predtým nabrala nezdravý červený odtieň. Zúrivo zovrie päste.

Javi položí zbraň presne tak, ako ležala, keď ju zdvihol, obráti ju smerom k terču a potom ju ešte otočí tak, aby ležala na opačnej strane. „Vyhadzovacie okienko musí byť navrchu.“ Odstúpi od pultu a pozrie na muža. Javi má ma sebe džinsy a modrú polokošeľu, muž maskáčové tričko a staré vojenské nohavice, ale aj tak je každému úplne jasné, ktorý z nich dvoch je vojak. „Myslím, že nadnes vám stačilo, pán Getts. Nikdy nestrieľajte nahnevany.“

Ešte som nevidela človeka, ktorý by bol tak jasne na hrane výbuchu zúrivosti a násillia alebo na prahu masívneho infarktu. Strelcovi myká rukou a očividne zvažuje, ako dlho by mu trvalo, kým by sa dostal k pištoľi, nabil ju a spustil paľbu. Vzduch okolo

nás až chorobne oťažie a ja si až teraz uvedomím, že pomaly rozopínam zips na puzdre, ktoré držím v ruke, že vyratúvam kroky a sekundy – presne ako on. Koľko mi potrvá, kým pripravím zbraň na streľbu? Som rýchla. Rýchlejšia ako on.

Javier nie je ozbrojený.

Napätie sa uvoľní, keď jeden z ľudí, ktorí nehybne stoja na streleckých stanovištiach, urobí krok vpred a zastane medzi mnou a nahnevaným mužom. Je nižší ako Javi aj ako ten zlostník, má pieskovoplavé vlasy, ktoré možno kedysi boli nakrátko ostrihané, ale teraz mu prerastajú cez uši. Je skôr útlý než svalnatý. Už som ho tu videla, ale neviem, ako sa volá.

„Hej, pane, čo keby sme zaradili spiatočku?“ povie s prízvukom, ktorý mi nepripadá ako z Tennessee, ale skôr zo stredozápadu. Taký normálny hlas. Pokojný, príťažlivo racionálny. „Inštruktor si robí svoju robotu, nie? A má pravdu. Ak začnete strieľať nahnevaný, nikdy neviete, čo sa môže stať.“

Je fascinujúce pozorovať, ako sa z Gettsa vytráca hnev – ako keby z neho niekto vytiahol štupeľ. Párkrát sa nadýchne, farba tváre sa mu vráti viac-menej do normálneho stavu, a meravo prikývne. „Doriti,“ zašomre. „Tuším som trochu stratil nervy. Už sa to nestane.“

Druhý muž takisto prikývne a vráti sa k svojmu stanovištu, vyhne sa pritom zvedavým pohľadom všetkých prítomných. Kontroluje vlastnú pištoľ, ktorá je obrátená správne, smerom k terču.

„Pán Getts, porozprávajme sa vonku,“ povie Javier, čo je zdvořilé a správne, ale Gettsova tvár sa znovu skrívá a vidím, že mu na sluche pulzuje žila. Chystá sa protestovať, ale potom na sebe pocíti ťarchu pohľadov – všetci ostatní strelci mlčky čakajú a prizerajú sa. Cúvne k stanovištu a podráždene si začne nakladať veci do tašky. „Sprostý mexikán sa musí robiť dôležitý,“ zašomre, potom zamieri k dverám. Zadržím dych, ale len čo sa za ním zabuchnú dvere, Javi mi priateľsky položí ruku na plece.

„Zaujímavé, že ten idiot radšej poslúchne belocha ako inštruktora,“ poznamenám. Okrem Javiera sme tu všetci bieli. V Tennessee žije dosť ľudí s tmavšou farbou pleti, ale podľa zloženia ľudí na strelnici by to človek nepredpokladal.

„Carl je idiot a už ho tu viac nechcem,“ vyhlási Javi.

„To je jedno. Nemôžete mu dovoliť, aby sa s vami takto rozprával,“ poviem, lebo sama mám sto chutí vraziť Carlovi päšťou do zubov. Viem, že by to nedopadlo dobre. Ale aj tak by som si to užila.

„Hovoríť môže, čo chce. To je výhoda života v slobodnej krajine.“ Javiho hlas znie príjemne, pokojne. „To neznamená, že sa vyhne následkom. Dostane písomné vyrozsudenie, že je vylúčený zo strelnice. Nie za to, čo povedal. Preto, lebo mu jednoducho nedôverujem a podľa mňa sa nedokáže zodpovedne správať v blízkosti ostatných strelcov. Máme právo vylúčiť ľudí za nebezpečné a agresívne správanie. A nielen to – je to priam naša povinnosť.“ Pousmeje sa. Je to pochmúrny úsmev. „A ak by sa chcel so mnou niekedy neskôr súkromne porozprávať na parkovisku, som pripravený.“

„Mohol by si priviesť aj kamarátov z mokrej štvrte.“

„To by bolo ešte zaujímavejšie.“

„Kto je vlastne ten človek, ktorý ho spacificoval?“ Ukážem našho hlavou – už má na ušiach slúchadlá. Som zvedavá, lebo chlapík nevyzerá ako typický návštevník strelnice – alebo aspoň v časoch, keď chodievam strieľať ja.

„Sam Cade.“ Javi pokrčí plecami. „Je celkom v pohode. Nový. Trochu ma prekvapilo, že sa ozval. Väčšina ľudí by to neurobila.“

Podám mu ruku. Potrasie mi ju. „Ďakujem. Vediete strelnicu tak, ako treba.“

„Dlhujem to každému, kto sem príde. Dávajte na seba pozor,“ dodá, potom sa obráti k čakajúcim strelcom. Opäť nasadí tón výcvikového seržanta. „Môžete pokračovať!“

Znovu sa rozpúta dunenie a ja vykĺznem von. Roztržka medzi Javim a Gettsom mi trochu ubrala z dobrej nálady, ale aj tak sa cítim nadšene, keď zavesím slúchadlá na stojan za dverami. Dostanem to povolenie. Rozmýšľala som o tom veľmi dlho, opatrne som zvažovala, či sa odvážim umiestniť svoje meno na úradné záznamy. Vždy som vlastnila zbrane, ale bez povolenia to bolo riskantné. Až som sa tu napokon začala cítiť natoľko doma, aby som mohla urobiť takýto krok.

Keď odomykám auto, zazvoní mi mobil a skoro mi vypadne, lebo dozadu ukladám zbraň. „Haló?“

„Mamička Proctorová?“

„Pani Proctorová,“ automaticky opravím volajúcu a povzdych-
nem. Zase mi volajú zo školy. Je mi to až depresívne známe.

„Mrzí ma to, ale musím vám oznámiť, že vaša dcéra Atlanta...“

„Má problémy,“ dokončím za ženu na druhom konci. „To zna-
mená, že je utorok.“ Zdvihnem panel na podlahe. Pod ním je sejf,
dostatočne veľký na pudro s pištoľou. Vložím zbraň dnu, zavriem
sejf, potom ho zakryjem.

Žena na druhom konci vydá nesúhlasný hrdelný zvuk. O stu-
peň zvýši hlas. „Nie je na tom nič vtipné, pani Proctorová. Pani
riaditeľka vás žiada, aby ste prišli na vážny pohovor. Toto je už
štvrtý incident za tri mesiace – takéto správanie je pre dievča
v Lanninom veku neprijateľné!“

Lanny má štrnásť rokov, čo je práveže predvídateľný vek na ta-
kéto úlety, to však radšej nepoviem. Len sa spýtam: „Čo sa stalo?“,
zároveň prejdem k prednej časti džípu a nasadnem. Musím nechať
otvorené dvere, aby sa vyvetrala dusivá horúčava – nepodarilo sa
mi obsadiť si na parkovisku strelnice miesto v tieni.

„Pani riaditeľka by to radšej prebrala osobne. Po dcéru si budete
musieť prísť do riaditeľne. Na týždeň je vylúčená z vyučovania.“

„Na týždeň? Čo urobila?“

„Ako som už povedala, pani riaditeľka by to radšej prebrala
osobne. Takže o polhodinu?“

Za polhodinu sa nestihnem osprchovať a zbaviť sa zápachu
strelnice, ale možno je to tak lepšie. V takejto situácii mi aróma
pušného prachu môže pomôcť. „Dobre,“ odvetím. „Prídem.“

Vyslovím to pokojne. Myslím, že väčšina matiek by bola nahne-
vaná a rozrušená, ale popri tých obrovských katastrofách, ktoré sa
už odohrali v mojom živote, si toto sotva zaslúži zdvihnuté obočie.

Len čo ukončím hovor, zapípa mi esemeska. Očakávam, že je
to Lanny so svojou verziou udalostí, aby som si ju vypočula ešte
predtým, ako mi predložia tú menej veľkodušnú, oficiálnu.

Nie je to však Lanny, a keď naštartujem džíp, uvidím na obra-
zovke synovo meno. *Connor*. Ťuknem na esemesku a prečítam si
správu, ktorá je stručná a k veci: *Lanny sa pobila. 1*. Sekundu mi
potrvá, kým rozlúštim tú číslicu, ale potom si uvedomím, že to
znamená, že vyhrala. Nevieť sa rozhodnúť, či je na ňu hrdý, alebo
zúri: či je hrdý, že jeho sestra sa nedala, alebo zúri, že by ich mohli

oboch znovu vyhodí z školy. Je to oprávnená obava. Tento rok zavládol krátky krehký mier medzi vybaľovaním a opätovným balením a nechcem, aby sa tak skoro skončil. Decká si zaslúžia trochu pokoja a pocit stability a bezpečia. Connor má už teraz úzkostné stavy. Lanny pravidelne vybuchuje. Nikto z nás nie je úplne v poriadku. Rada by som si myslela, že za to nemôžem, ale poznám pravdu.

Rozhodne to však nie je ich vina.

Rýchlo pošlem odpoveď a zaradím na džípe spiatočku. Za posledné roky som z nevyhnutnosti často menila autá, ale toto... toto milujem. Kúpila som ho za lacný peniaz cez Craigslist, bol to rýchly a anonymný obchod a je to ideálne vozidlo do strmého zalesneného terénu v okolí jazera a do kopcov, ktoré sa tiahnu k zahmleným modrým vrchom.

Tento džíp je bojovník. Zažil ťažké časy. Prevodovka by potrebovala opraviť, riadenie je trochu poškodené. Ale auto aj napriek všetkým jazvám prežilo a stále funguje.

Celkom symbolické aj pre nás.

Trochu nadsakuje, keď sa spustím dolu strmým kopcom, prechádzam cez chladný tieň borovic a vynáram sa na rozžeravenom poludňajšom slnku. Strelnica sa nachádza na vyhlíadke, a keď odbočím na cestu, čo vedie dolu, postupne sa predo mnou odhaľuje jazero. Svetlo sa chveje a rozptyľuje po vlnkách a prúdoch hlbokéj modrozelenéj vody. Jazero Stillhouse je utajený poklad. Kedysi to bola uzavretá komunita bohatých rekreantov, ale po príchode finančnej krízy prílev peňazí vyschol a brány sú teraz stále otvorené, strážny domček pri vchode zostal prázdny až na pavúky a kde-tu nejakého medvedíka čistotného. Ilúzia bohatstva však zostala: roztrúsené vysoké luxusné domy, hoci väčšinu ostatných obydľí dnes tvoria skôr menšie zruby. Na vode sú člníci, ale ani v dnešnom peknom počasí to tu nie je preplnené. Tmavé borovice sa týčia k oblohe, keď sa popri nich ženiem po úzkej ceste, a znovu ma zasiahne pocit, že som sa konečne ocitla na správnom mieste.

Za posledné roky som nenašla veľa miest, kde by som sa cítila aspoň trochu bezpečne, a nikde som sa určite necítila ako... ako doma. Ale toto miesto – jazero, kopce, borovice, odláhlá takmer